

İYİ HIRSIZLAR
KATHERINE RUNDELL

Özgün ismi: The Good Thieves
© Katherine Rundell 2019

Türkçe yayın hakları:
© 2023 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
İllüstrasyonlar: Matt Saunders
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Ümran Özbacı
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 268 7

Baskı: Nisan 2023
Çınar Mat. Ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han
No: 34 Kat: 4-5 Bağcılar İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

iyi HIRSIZLAR

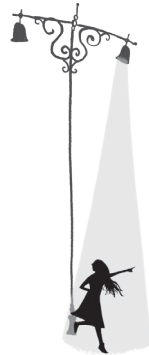
KATHERINE
RUNDELL

İllüstrasyonlar:
MATT SAUNDERS

Çeviri: Cenk Pamay

 domingo

BİR

Vita kararını verdi ve rakibini dövüş öncesi selamlayan boksör misali, şehri başıyla selamladı.

Geminin güvertesinde tek başınaydı. Azgın ve fırtınalı deniz on metre yükseğe tuzlu su püskürtüyordu ve annesi dahil tüm yolcular, mantıklı olanı yapıp kamaralarına sığınmışlardı.

Ama mantıklı olmak, her zaman mantıklı değildir.

Vita çaktırmadan sıvışmıştı ve gemi bir opera binası boyundaki dalganın zirvesine tırmanırken, korkuluğu iki eliyle sımsıkı tutarak açıkta duruyordu. Bu sayede şehri ilk gören tek başına o oldu.

“İşte orada!” diye seslendi bir tayfa. “Uzakta, iskele tarafında!”

Sislerin içinden uzun, gri-mavi, güzelim New York meydana çıktı; o kadar güzeldi ki gözlerini dikip seyretsin diye Vita’yı ileri, geminin pruvasına çekti. Vita korkuluğun üzerinden cesaret edebildiğince sarkmıştı ki kafasına doğru bir şey uçtu.

Heyecanla eğildi. Martının teki, göğün bir ucundan diğerine bir karga yavrusunu kovalıyor, sırtını gagalıyor, havada dönüp çığlıklar atıyordu. Vita kaş çattı. Adil bir dövüş değil, diye düşündü. Cebini yokladı ve parmakları zümrüt yeşili bir misketi kavradı. Nişan aldı; öfkeyle hemen hesap yapıp mesafeyi ve açığı belirledi, kolunu geriye çekti ve fırlattı.

Misket martıyı kafasının arkasından, tam ortasından vurdu. Martı, rezalet çıkaran sinirli bir düşes çığlığı attı ve karga havada dönüp hızla New York’un gökdelenlerine doğru uçtu.

Limandan taksi tuttular. Vita’nın annesi bir avuç bozuk parayı dikkatle saydı ve adresi şoföre verdi. “Bununla ne kadar yakınına götürebilirseniz, lütfen,” dedi ve adam, kadının özenle dikip onardığı yenlerini süzerek başını salladı.

Manhattan, fırtınadan aşınmış tuğla ve taşların arasında aniden patlak veren parlak renkleriyle pencerenin

önünden hızla akıyordu. Duvarları Greta Garbo resimleriyle süslü bir sinemanın ve tezgâhta sıcak ıstakoz kısıkcacı satan bir adamın önünden geçtiler. Bir tramvay kavşaktan gürüldeyerek geçerken, üzerinde konserve turşu reklamı olan bir kamyoneti kıl payı iskaladı. Vita derin bir nefesle şehri soludu. Zihninde bir harita oluşturmak için sokakların planını ezberlemeye çalıştı; isimlerini fısıldadı: “Washington Sokağı, Greenwich Caddesi.”

Para tükenince inip yürüdüler. İnce çizgili takım giymiş adamların ve sivri topuklu kadınların arasından sıyrılarak Yedinci Caddede, elde bavul, Vita azgın rüzgârda ne kadar hızlı gidebilirse o kadar hızlı yürüdüler.

“İşte!” dedi Vita’nın annesi. “Dedenin apartmanı.”

Yedinci Caddeye Batı 57. Sokak’ın köşesinde duran apartman, vızır vızır kaldırımından, kahverengi taşlarıyla upuzun ve heybetli yükseliyordu. Önünde gazete satan bir oğlan, manşetleri rüzgâra haykırıyordu.

Apartmanın karşısında, yolun öbür yakasında cephesi kemerli ve süslü, açık kırmızı tuğladan bir bina vardı. Duvarlarından bayrak direkleri uzanıyor, bayrakların ikisi çılginca dalgalanıyordu. Tepelerinde renkli camla “Carnegie Hall” yazıyordu.

“Her şey ne kadar... şık gözüküyor,” dedi Vita. Apartman sanki dünyaya dudak büzüyordu. “Burası olduğundan emin misin?”

“Eminim,” dedi annesi. “En üst katta, çatının hemen altında. Eskiden hizmetçi dairesiydi. Sıkışık olacak ama fazla kalmayacağız.” Dönüş biletleri üç hafta sonrasına ayırılmıştı. Yeterli bir süre, demişti Vita’nın annesi, evrakını düzenleyip birkaç eşyasını paketleyerek dedesini kendileriyle eve dönmeye ikna etmek için.

“Haydi!” Annesinin sesinde, doğal olmayan bir neşe vardı. “Gidip bulalım onu.”

Asansör bozuktu; Vita bacakları el verdiğiince, yarı koşar adımlarla dedesinin dairesine uzanan merdivenleri yalpalayarak tırmandı. Sol ayağında gitgide artan acıyı yok sayarak dar merdivenlerde koştururken bavulu duvarlara çarptı. Kapının önünde nefes nefese durup dinlendi. Kapıyı çaldı ama yanıt gelmedi.

Vita’nın annesi son merdiveni de tırmanıp nefes nefese yanına vardı. Paspasın altından dairenin anahtarını almak üzere eğildi. Kızına bakarken duraksadı. “Korktuğumuz kadar kötü olmadığına eminim,” dedi, “ama—”

“Anne! Dedem bizi bekliyor!”

Annesi kapıyı açtı, Vita fırlayıp koridoru geçti ve kapı ağzında donakaldı.

Dedesini eskiden de zayıftı; uzun boylu, düzgün ellere ve zekâ fışkıran mavi-yeşil gözlere sahip, yakışıklı ve ince bir adamdı. Şimdiyse bir deri bir kemik kalmış, gözleri

yuvalarına çekilmişti. Sanki her parçası dünyadan çekilircesine parmakları içeriye doğru bükülüp yumruk şeklini almıştı. Koltuğunun yanında, duvara dayalı bir baston vardı. Eskiden bastona ihtiyaç duymazdı.

Dedesini onu görmemişti ve yüzü, o kısacık an içinde kederden ibaret bir taştan yontulmuşa benziyordu.

“Dede!” dedi Vita.

Adam bunun üzerine döndü, yüzüne gelen ışıkla ifadesi değişti ve Vita yeniden nefes alabildi.

“Cingöz!” Vita kendini onun kollarına atınca darbeden soluğu kesilen dedesi güldü.

“Julia,” dedi adam, Vita’nın annesi içeri girerken, “telgrafımı daha üç gün önce aldım, yoksa gelmenizi engeller—”

Vita’nın annesi başını iki yana salladı. “Bizi durdurmayı denesen de çok beklersin, baba.”

Dedesini Vita’ya döndü. “Benim için bir daha gülümse bakayım, Cingöz?”

Bunun üstüne Vita gülümsedi; önce doğal bir tebessüm takındı, ardından dedesini bakışlarını ayırmayınca dişlerinin her birini göz önüne serecek kadar, kocaman gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Cingöz,” dedi dedesi. “Ninenin tebessümü hâlâ var sende.” Dedesinin gözlerine doluşan yaşları görünce Vita’nın içi buruldu.

“Dede?”

Adam öksürdü, sonra gülümsedi ve boğazını temizledi. “Tanrım, sizi görmek ne kadar güzel. Ama hiç gerek yoktu.”

Julia, Vita’yı kapıya doğru itti. “Git, odanı bul, canım,” dedi.

“Ama—”

“Lütfen,” dedi annesi. Yüzü solgun ve bitkindi. “Hemen.”

“Koridorun sonundaki,” dedi dedesi. “Odadan çok dolup sayılır, maalesef,” dedi “ama manzarası çok güzeldir.”

Vita, elinde bavulu, koridorda yavaşça yürüdü. Parke-lerin gıcırdağını, boyanın duvardan sıyrıldığını fark etti. Kapıyı itti. Sıkışmıştı kapı; duvara tutunup güçlü ayağıyla tekme attı. Kapı savrulurken açılırken etrafa ince sıva parçaları saçtı.

Oda o kadar küçüktü ki dört duvara birden resmen aynı anda değebiliyordu ama ahşap bir gardırobu, bir de sokağa bakan penceresi vardı. Yatağa oturdu, ayakkabısının sol tekini çekip çıkardı ve ayağını iki elinin arasına aldı. Parmaklarını topuğuna saplayıp ayağını esnetti, gerdi ve düşünmeye çabaladı.

Varmışlardı. Heyecanla dolup taşıyor olması lazımdı şu an. Okyanusu aşmış, dünyanın öbür ucuna gelmişlerdi ve pencerenin dışında New York bekliyor, epey gösterişli bir tanrının imzası misali gökyüzüne uzanıyordu.

Ama hiçbirinin önemi yoktu çünkü dedesi *korktuğu kadar* kötü durumda değildi: Daha da fenaydı.

Vita'nın etek cepleri, geride bıraktığı evinin bahçesinden getirdiği çakıl taşlarıyla doluydu. Taşların en büyüklerini seçip gardırop kapağına atmaya başladı. Düşünmesine yardımcı oluyordu bu.

Seyreden biri olsaydı her atışın, gardırop kolunun tam ortasına isabet ettiğini görebilirdi ama kimse izlemiyordu ve Vita'nın kendisi bile pek farkında değildi. Akli taşlarda değildi.

Durumu düzeltmek için bir şey yapmak zorundaydı. Ne olduğunu ya da nasıl olacağını bilmiyordu henüz ama sevginin insanları seçeneksiz bırakmak gibi bir huyu vardı.

İKİ

Dedesinin felaketi ansızın ortaya çıkmıştı ki felaketler sık sık öyle yapar zaten. Vita'nın annesine gönderdiği telgraf kısıydı: ANNEN DÜN GECE VEFAT ETTİ.

Vita paspasa oturmuş, hareket edememişti. Yüzü bembeyaz kesilen annesi onu yatağına taşımış, orada birlikte siyah frenküzümü şerbeti içip birbirlerine, dedesiyle dünyayı gezmiş ve denizciler gibi gırtlaktan gülen ninesinin öykülerini anlatmışlardı. Öyküler ikisine de biraz olsun iyi gelmişti ki öyküler sık sık öyle yapar zaten.

Fakat dertler bununla kalmamış, ardı sıra başka mektuplar gelmişti. İlk yolladıkları kasvetli ve kısıydı. Hudson

Kalesi, diye yazmıştı dedesi, hayaletlerle doluymuş gibi geliyordu.

Hudson Kalesi, kale standartlarına göre çok küçüktü. Dedesinin dedesinin babası tarafından Fransa'da üzerinde durduğu tepeden sökülüp gemiyle tuğla tuğla, okyanusun karşı yakasına, Amerika'ya getirilmişti. Zamanında kalenin hem çok ihtişamlı hem de biraz deli işi olduğu düşünülürdü. Şimdiyse bu harap olmuş, dökülen, güzelim kalede dedesi yapayalnız yaşıyordu.

Ama sonra umut, gölge misali içeri süzülmüştü. Adamın teki, diye yazmıştı dedesi, Hudson Kalesi'ni kiralamayı teklif etmişti. Orayı okula dönüştürmeyi planlıyordu. Dedesi idareci olarak orada kalmaya devam edecek, bu da ona yeni bir amaç, uğraşacak bir meşgale verecekti. Hiçbir evrak imzalanmamıştı ama adam tadilata başlamaya hevesliydi. New Yorklu bir milyonerdi, adı Sorrotore'ydi.

Dedesi mektuba, koskocaman bir New York binasının dışında dikilmiş ve "Hollywood dişleriyle" fotoğraf makinesine gülümseyen bir adamın olduğu bir gazete kupürü iliştiirmişti. "Victor Sorrotore, Dakota Binası'ndaki dairesinin önünde," diye yazıyordu resmin altında.

"Victor Sorrotore," diye fısıldamıştı Vita ve ne olur ne olmaz diyerek adamın yüzünü ezberlemişti.

Sorrotore bir hafta geçmeden darbeyi indirmişti. Dedesi bir akşamüstü yürüyüşten döndüğünde evin girişini

kapatılmış bulmuştu. Yanında iki bekçi köpeğiyle tuhaf bir adam, bekçi kulübesinden çıkmış ve ona tüfek doğrultmuştu. “Hudson Kalesi Mr. Sorrotore’ye aittir,” demişti bekçi. “Bas, git!”

Yetişkinliği boyunca dedesine basıp gitmesi hiç söylenmemişti. Adamcağız bekçiyi iterek geçmeye kalkışmış, köpeklerden biri ayak bileğini ısırmişti. Öyle kenardan kıydan bir ısırık değildi; hayvan sahiden ısırmış, kan akmıştı. Silah, göğsüne doğrultulmuştu. Şaşakalan dedesi New York trenine atlamış, Yedinci Cadde’deki minik daireyi tutmuş ve Sorrotore’nin avukatını bulmuştu.

Avukat, şaşkınlığını o sadece avukatlara has ifadeyle göstermiş, kaşları neredeyse ensesine varana dek kalkmıştı. Kaleyi Sorrotore’ye sattığını dedesinin gayet iyi bildiğini söylemişti. Para orada, dedesinin hesabındaydı. Epey küçük bir meblağdı –sadece 200 dolar– ama Hudson Kalesi’nin artık dedesi için bir yüke, kurtulmaktan sevinç duyacağı bir şeye dönüştüğü düşünülmüştü zaten. Dedesi hesabını kontrol etmişti: Doğru söylüyordu adam.

Dedesi, Sorrotore’den tapuları göstermesini talep etmek için avukat tutmaya çabalamış, ama elindeki parayla davayı kabul edecek kimseyi bulamamıştı. “Adalet,” diye yazmıştı son mektubunda, “meğer sadece parası yetenler içinmiş.” Doğduğu evi, diye yazmıştı, unutmaya çalışacaktı

artık. Orada Lizzy'yle birlikte sürdüğü yaşamı unutmaya çalışacağını yazmıştı. Böylesi daha güvenliydi.

Bu son mektubu alınca Vita'nın boğazı düğümlemişti. Hudson Kalesi dedesinin yuvasıydı. Ninesi Lizzy'nin anılarıyla birlikte yaşayabildiği yerd. "Hayır," diye fısıldamıştı.

Annesinin yüzünü görmüş, umutlanmıştı. Annesi yumuşak huylu, tatlı sesli ancak demir iradeliydi. İkisi aynı kahverengi gözlere, aynı inatçı çene hatlarına sahiptiler.

Ertesi gün annesi kasabadan elinde iki biletle dönmüştü. "Hoşuna gitsin gitmesin, onu buraya geri getiriyoruz. Gemi Liverpool'dan kalkıyor," demişti. "Bu gece yola çıkıyoruz."

Vita, annesinin sol elinde artık nişan ve evlilik yüzüklerinin olmadığını fark etmişti. Daha başka bir şey sormamış, savaşa giden bir askerin botları misali zemine güm güm vuran çizmeleriyle odasına, çantasını toplamaya gitmişti.

Vita'ya atış yapmayı dedesi öğretmişti.

Dedesinin ismi Jack Welles'ti. Aslında teknik olarak –uzun isimlere, uzun arabalara, uzun akşam yemeklerine inanan bir aileden geldiğinden– ismi William Jonathan Theodore Maximilian Welles'ti. Ailenin serveti çoktan yitmişti ama abartılı isim verme alışkanlığı duruyordu. Babası Amerikalı, annesi ve gittiği okullar İngiliz'di. Jack'in mesleği kuyumculuktu; kapılardan zor geçecek kadar

uzun boylu, bacaklarını posta kutusunun ağzından sığdıracak kadar zayıftı.

Vita beş yaşındayken iki şey olmuştu: Babası Büyük Savaş'ta* ölmüş, bir de Vita çocuk felci geçirmişti. Annesi hastalıkla gözü uyku görmeden, çılgın bir ihtirasla savaşmıştı. Vita uzun ve karanlık aylar boyunca hastane yatağında yatmış, yerinden sadece badem tozu ve oksitli su banyoları için kaldırılmıştı. İçsin diye altın klorürü ve pepsin şarabı verilmişti. Yaşından çok daha büyük göstermeye başlamıştı.

Derken günün birinde dedesi ve ninesi Amerika'dan gelmişlerdi. Dedesi yatağının yanına oturmuş, ona bir pinpon topu vermiş ve baş cerrahı topla vurabildiği zaman kendisine seslenmesini söylemişti. Sonra, bir kuyumcunun şaşmaz elleriyle, hastanenin uzak duvarına küçücük bir hedef çizmişti.

Vita defalarca ıskalamış, ıskalamış ama sonunda hedefi vurmuştu.

Dedesi ona antrenörlük yapmıştı. Kendi de usta nişancıydı ve Vita, atış yapmaya saatler harcıyordu. Çakıl taşları, misketler, dart okları, kâğıt uçaklar atıyordu. Yedi yaşında hastaneden eve döndüğünde et bıçaklarını, havada zarif daireler çizdirerek fırlatıp odanın ta öbür ucundaki tereyağı kalıbına dimdik saplayabiliyordu.

* I. Dünya Savaşı (e.n.)

Vita büyüdü, kemikleri güçlendi ve nihayet bacak ateli çıkarıldı. Sol baldırı sağdakinden ince, sol ayağı içe doğru kıvrıktı. Ayakkabıları, bir ayakkabı tamircisi tarafından ücretsiz olarak yapılmıştı ve adam onları bulabildiği en yumuşak deriden üretmişti. Annesi dikiş yerlerinden kırmızı ipekle geçmiş, üzerlerini kuşlarla süslemişti. Vita koşabiliyordu ama koşmak, kaslarının çekilip yanmasına yol açıyordu. Fakat Vita bir yeri kesildiğinde bile isteye mızızımlansa ve çok az kanadığında dahi bandaj diye tutursa da ayağındaki acı konusunda çıtını çıkarmıyordu.

Ufak tefek, durgun ve gözü açık bir çocuk olarak büyü-müştü. Altı farklı gülüşü vardı ve bunlardan beşi sahiciydi. Hepsisi de görmeye değerdi. Saçları suya yeni girmiş bir tilki gibi kırmızısms kahveydi.

Vita'nın annesi Julia, hiç durmadan atış talimi yapmasının bahsini sadece bir kez açmıştı.

“Hayatı kolay geçmeyecek,” demişti dedesi. “Hem o kadar kırılğan duruyor ki. En azından bir iki taş atmaya bilsin.”

Vita sekiz yaşına geldiğinde elli adım uzaktaki bir ağacın en üst dallarındaki bir elmayı vurabiliyordu. Taş kaydırdığında yirmi üç kez sektirebiliyordu. “Bizim orada deden, kasabadaki en iyi nişancıdır,” demişti ninesi Lizzy. Haşin bir burna ve nezaket zengini gözlere sahip, uzun bir kadındı. “Ama bence sen daha iyisin.”

Vita deniz kenarında kolunu kaldırıp atış yaparken dedesi izlemişti. “Sıra, hızı öğrenmeye geldi. Havanın nesnelere nasıl döndürdüğünü öğren. Araştır! Öğren! Öğrenebildiğin kadar öğren çünkü öğrenmek, ölmenin tam zıddıdır! Fevkalade!” Dedesi konuştuğunda dünyaya adeta çeliğe vurulan çakmaktaşı gibi etki edip kıvılcım saçıyordu ve Vita, bunu yapabilen başka hiç kimseyi görmemişti.

En nihayetinde dedesi ve ninesi Amerika’ya, Hudson Kalesi’ne geri dönmüşlerdi. İşte bundan kısa bir süre sonra her şey değişmiş, olaylar Vita’yı buraya, tavan arasındaki bu minicik odaya, güneş New York şehri üstünde batarken dışarıyı seyrettiği bu âna sürüklemişti.